

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžo/56/2014
Identifikačné číslo spisu:	7013201009
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7013201009.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: D. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. č. XX, XXX XX D., zast.: JUDr. Blankou Nagyovou, advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie Štúrova č. 44, 040 01 Košice (bnagyova@slovanet.sk), proti žalovanému: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ulica 29. augusta č. 8, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16. apríla 2014 č. k. 7S/165/2013-46, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16. apríla 2014 č. k. 7S/165/2013-46 m e n í tak, že rozhodnutie žalovanej č.: 29386-2/2013-BA zo dňa 03.06.2013 v spojení s rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Košice č. 121/2013-KEM-DGP z 27. marca 2013 r u š í a vec v r a c í a žalovanej na ďalšie konanie.

Žalovaná je povinná do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právnej zástupkyne náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 69,88 €.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.: 29386-2/2013-BA zo dňa 03.06.2013 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - vid' č. 1. 20) žalovaná ako odvolací správny orgán v zmysle ustanovenia § 179 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 461/2003 Z. z.") rozhodla podľa § 218 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. tak, že odvolanie žalobcu zamietla a rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice č. 121/2013-KEM-DGP z 27. marca 2013 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“) vo veci nepriznaní nároku na dávku garančného poistenia potvrdila s poukazom na ustanovenie § 102 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. Podľa § 179 ods. 1 písm. b) zák. č. 461/2003 Z. z. v znení relevantnom pre konanie vo veci samej do pôsobnosti ústredia patrí rozhodovať v druhom stupni vo veciach, o ktorých rozhodovať v prvom

stupni patrí do pôsobnosti pobočky.

Podľa § 218 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. v citovanom znení platí, že ak sú na to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

2. V napadnutom rozhodnutí žalovaná zdôraznila najmä to, že žalobca si u prvostupňového orgánu dňa 29. júna 2012 uplatnil nárok na dávku garančného poistenia, pričom ako dátum vzniku platobnej neschopnosti svojho zamestnávateľa, t. j. spoločnosti ACASE, a.s. so sídlom v Košiciach, uviedol deň 28.05.2012.

Neuspokojené nároky z pracovnoprávneho vzťahu si žalobca uplatnil za obdobie od 01.09.2011 do 30.11.2011 v celkovej výške 4.390,08 €.

3. V rovnaký deň 29.06.2012 bolo prvostupňovému orgánu predložené aj Potvrdenie zamestnávateľa na účely nároku na dávku garančného poistenia. Predmetný návrh na vyhlásenie konkurzu takisto podával a podpisoval navrhovateľ ako štatutárny orgán zamestnávateľa ACASE, a. s.

Pracovnoprávny vzťah žalobcu v spoločnosti ACASE, a.s. trval od 01. septembra 2000 do 30. novembra 2011. Jeho skončenie je v spisovom materiáli doložené dohodou o skončení pracovného pomeru podľa § 60 Zákonníka práce. Žalovaná zdôraznila, že aj tento úkon podpisoval žalobca ako zamestnanec a zároveň ako štatutárny orgán zamestnávateľa.

4. Z týchto údajov je žalovanej zrejmé, že ako štatutárny orgán - člen a neskôr predseda predstavenstva spoločnosti, mal žalobca priamy vplyv na chod spoločnosti ACASE, a. s., a vedel o celkovej finančnej situácii tejto spoločnosti.

V súvislosti s uvedeným preto žalovaná zdôraznila, že v napadnutom rozhodnutí sa riadila možnosťou odmietnuť alebo obmedziť uspokojovanie nárokov zamestnancov, ktorí mali výrazný vplyv na chod/riadenie spoločnosti, ktorá vyplýva z ustanovenia článku 12 písm. c) Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/94/ES z 22. októbra 2008 o ochrane zamestnancov pri platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa (ďalej na účely rozsudku len „Smernica č. 2008/94“).

5. Ďalej sa žalovaná vyjadrila k „nekontrolovanej exekúcii“ vedenej z jej strany, ktorá mala podľa tvrdenia žalobcu priviesť spoločnosť ACASE, a. s. do faktickej platobnej neschopnosti a súčasne tvrdiť, že žalovaná z tohto dôvodu takisto mala informácie o finančnej situácii uvedenej spoločnosti.

Tiež žalovaná z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia spomenula aj trestný rozkaz Okresného súdu Košice I č. 1T 90/2012 zo dňa 16.10.2012 za neodvázanie poistného za zamestnancov v období august - október 2010 a tiež december 2010 -január 2011, pričom v trestnom rozkaze je uvádzaná suma 13.652 €.

6. Podľa žalovanej žalobca bez akýchkoľvek pochybností bol osobou s výrazným vplyvom na hospodársky chod spoločnosti, pretože ako dlhodobý štatutárny orgán zamestnávateľa mal priame informácie o jeho hospodárskej a finančnej situácii. Taktiež ako štatutárny orgán mal, resp. pri zachovaní odbornej starostlivosti mal mať všetky informácie potrebné na posúdenie finančnej a hospodárskej situácie spoločnosti.

Preto sa žalovaná stotožnila so závermi prvostupňového orgánu.

Podľa článku 12 písm. c) Smernice č. 2008/94 táto smernica nemá vplyv na možnosť členských štátov odmietnuť alebo znížiť zodpovednosť uvedenú v článku 3 lebo povinnosť ručenia uvedenú v článku 7 v prípadoch, keď zamestnanec sám alebo spolu so svojimi blízkymi príbuznými bol vlastníkom podstatnej časti podniku alebo podnikateľskej činnosti zamestnávateľa a mal výrazný vplyv na jeho činnosti.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

7. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne podal na Krajský súd v Košiciach žalobu z 08.07.2013.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že žalobe nebolo možné vyhovieť z nižšie

uvedených dôvodov.

9. Pri svojom zamietajúcom rozsudku s odkazom na ustanovenia § 18 ods. 1 a 3, § 102 ods. 1 a § 103 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. krajský súd pripustil, že žalobca teoreticky splnil právnu argumentáciu vyplývajúcu priamo z ustanovenia § 102 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z.

Avšak nespĺnil podmienku, ktorá vyplývala práve z článku 12 v spojení s čl. 3 Smernice č. 2008/94, ktorý umožňuje členským štátom Európskej únie prijať tam vymedzené opatrenia.

10. Taktiež krajský súd konštatoval, že nakoľko žalobca za svojich zamestnancov neodviedol žalovanej poisťovni za inkriminované obdobie, tak z tohto konania je možné vyvodiť záver, že mal vplyv aj v tejto oblasti na chod spoločnosti súvisiaci s odvodom poisťného, bez ohľadu na to, ako skončí trestnoprávna zodpovednosť v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 90/2012.

Na podporu svojho právneho názoru krajský súd zdôraznil, že v danom prípade neplatenie poisťného do sociálneho systému sa neuskutočnilo nie preto, že by žalobca bol v tom čase už v platobnej neschopnosti, ale preto, že tieto neodviedol, hoci v tom čase s uvedenými prostriedkami na účte disponoval.

11. Ako relevantné krajský súd označil iba žalobné námietky č. 2/, 3/, ktoré sa týkali hodnotenia pracovnoprávneho postavenia žalobcu v kontexte s ust. § 4 zák. č. 461/2003 Z. z.

12. Z vyššie uvedeného potom krajskému súdu vyplynulo, že je nutné podanú žalobu postupom podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietnuť.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

A)

13. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 30.05.2014 (č. l. 52) proti rozsudku krajského súdu žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne ako odvolacie dôvody uviedol s ust. § 205 ods. 2 písm. a), b), c), d), e) a f) O.s.p.

Nasleduje stručná sumarizácia odvolacej argumentácie žalobcu.

14. Žalobca najmä konštatoval, že

- súd prvého stupňa sa riadne nevysporiadal s hlavným žalobným dôvodom žalobcu, a to, či žalobca skutočne splnil alebo nespĺnil taxatívne dané podmienky jednotlivými ustanoveniami zák. č. 461/2003 Z. z.,

- Smernica č. 2008/94 bola transponovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky, konkrétne do zák. č. 461/2003 Z. z. ku dňu 29.06.2012 iba čiastočne s tým, že okrem ustanovení § 102 ods. 2 a § 103 zák. č. 461/2003 Z. z. tento zákon iné obmedzenia, kedy by sa mohol zamestnancovi absolútne neuznať nárok na dávku garančného poistenia nepoznal.

- prvostupňový súd však túto argumentáciu žalobcu vyhodnotil inak,

- vnútroštátna legislatíva nemôže byť pre občana prísnejšia alebo zakotvovať nižší štandard, ako by vyplývalo zo smernice,

- ak si Slovenská republika, ako jeden z členských štátov EÚ nespĺnila svoju povinnosť a netransportovala citovanú smernicu správne alebo načas (viď ust. § 4 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z. z. v platnom znení), nemôže dôsledky takéhoto konania štátu znášať práve žalobca, a preto mu nemôžu byť ustanovenia článku 12 písm. b) alebo c) citovanej smernice na príťaž.

Žalobca sa tiež vo svojich odvolacích argumentoch venoval účinkom v tom čase neprávoplatného trestného rozkazu sp. zn. 1T 90/12 zo dňa 16.10.2012 na prebiehajúci súdny prieskum.

Podľa § 4 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 01.01.2014 zamestnanec na účely garančného poistenia je fyzická osoba v právnom vzťahu zakladajúcom zamestnávateľovi garančné poistenie.

Podľa § 4 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom po 01.01.2014 zamestnanec na účely garančného poistenia je fyzická osoba v právnom vzťahu zakladajúcom zamestnávateľovi garančné

poistenie, okrem zamestnanca, ktorý je štatutárnym orgánom zamestnávateľa a má najmenej 50% účasť na majetku zamestnávateľa alebo členom štatutárneho orgánu zamestnávateľa a má najmenej 50% účasť na majetku zamestnávateľa.

15. Záverom žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby zmenil rozsudok krajského súdu a žalobe vyhovel, poprípade rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil tomuto súdu k ďalšiemu konaniu. V oboch prípadoch požadoval priznať náhradu trov odvolacieho konania vo vyčíslenej výške 142,04 €.

B)

16. Z vyjadrenia žalovanej zo dňa 24.06.2014 vyplýva, že sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Ďalej uviedla, že v plnom rozsahu sa pridrižiava svojho stanoviska zo dňa 18. februára 2014 obsiahnutého vo vyjadrení k žalobe.

17. Tiež konštatovala, že pri posudzovaní prípadu žalobcu sa jej argumentácia opiera o nepriamu aplikáciu transponovanej Smernice č. 2008/94, ktorej nedielnou súčasťou je aj ustanovenie článku 12. Túto myšlienku viackrát v odvolaní žalovaná zopakovala, pričom z toho vyvodila rôzne závery, a to aj s poukazom na viaceré citované rozsudky Súdneho dvora Európskej únie (napríklad Impact c. Minister for Agriculture and Food).

V konaní o nároku žalovaná zdôraznila, že postupovala spôsobom nepriamej aplikácie uvedenej smernice.

18. Práve pochybenia žalobcu ako predsedu predstavenstva, t. j.

- pracovný pomer žalobcu nebol skončený preukázateľne z dôvodu platobnej neschopnosti zamestnávateľa a

- nesplnil si svoju povinnosť podľa § 11 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov podľa návrhu na vyhlásenie konkurzu spoločnosti včas, ale tým, že ho podal s časovým odstupom 6 mesiacov, tak umelo predlžoval stav faktického úpadku spoločnosti, malo vplyv aj na ostatných zamestnancov spoločnosti ACASE, a. s.

19. Záverom žalovaná navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

C)

20. Žalobca podaním z 26.10.2015 označeným ako Doplnenie odvolania žalobcu doplnil svoje odvolanie o nové skutočnosti, ktoré neboli známe v čase vydania odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ani v čase podania odvolania zo strany žalobcu.

Konkrétne išlo o rozsudok Okresného súdu Košice I. zo dňa 30.07.2015 sp. zn. 1T 90/2012, prostredníctvom ktorého bol žalobca podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I. Predmetný rozsudok ako aj záverečná reč žalobcu bola v prílohe k podaniu žalobcu priložená.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po verejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok

krajského súdu zmenil tak, že v zmysle hore uvedeného zrušovacieho dôvodu napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

22. Najvyšší súd sa sčasti stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom. Na druhej strane podstatou odvolania žalovanej ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je právna otázka, či metodológia nepriameho eurokonformného výkladu, resp. voľba príslušnej výkladovej metódy použitá krajským súdom na hľadanie obsahu vnútroštátneho právneho ustanovenia popri ustanovení práva Európskej únie bola súladná pri eurokonformnom výklade s úlohou výkonu súdnej moci alebo nie. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

23. Najvyšší súd z napadnutého rozsudku zistil, že krajský súd v svojom odôvodnení neprihliadol na možnosť existencie ustanovenia v dvoch časovo rôznych zneniach. Žalovaná oproti tomu v svojom vyjadrení k odvolaniu argumentovala tým, že napriek legislatívnemu stavu v čase rozhodovania, nepriamo aplikovala príslušné ustanovenia Smernice č. 2008/94, a to najmä jej čl. 12 písm. c).

Podľa čl. 12 Smernice č. 2008/94 táto smernica nemá vplyv na možnosť členských štátov:

- a) prijímať nevyhnutné opatrenia, aby sa predišlo zneužívaniu;
- b) odmietnuť alebo obmedziť zodpovednosť uvedenú v článku 3 alebo záručnú povinnosť uvedenú v článku 7, ak sa ukáže, že plnenie tejto povinnosti nie je opodstatnené vzhľadom na existenciu osobitých väzieb medzi zamestnancom a zamestnávateľom a spoločných záujmov vedúcich ku kolúzii medzi nimi;
- c) odmietnuť alebo znížiť zodpovednosť uvedenú v článku 3 alebo povinnosť ručenia uvedenú v článku 7 v prípadoch, keď zamestnanec sám alebo spolu so svojimi blízkymi príbuznými bol vlastníkom podstatnej časti podniku alebo podnikateľskej činnosti zamestnávateľa a mal výrazný vplyv na jeho činnosti.

24. Najvyšší súd k tejto argumentácii žalovanej uvádza, že v zmysle čl. 7 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky je možné uprednostniť právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie pred zákonmi Slovenskej republiky. Avšak pre aplikáciu ustanovenia smernice Európskej únie je nutné naplniť podmienky jej priameho účinku stanovenej v konštantnej judikatúre Súdneho dvora Európskej únie, čo je však s prihliadnutím na výkladový monopol Súdneho dvora Európskej únie v priamom rozpore s argumentáciou žalovanej o možnosti vnútroštátneho orgánu členského štátu vykonať „nepriamu aplikáciu transponovanej smernice“.

Nepriamou aplikáciou smernice je možno za určitých okolností prekonať „medzery vo vnútroštátnom práve“, avšak tento výkladový prístup v prejednávanej veci neprichádza do úvahy, nakoľko z textu čl. 12 Smernice č. 2008/93 jednoznačne vyplýva, že ponecháva na členskom štáte možnosť a neukladá mu povinnosť, či do svojho právneho poriadku zapracuje alebo nezapracuje navrhnutú úpravu. Nakoľko Slovenská republika túto možnosť využila až s účinnosťou od 01.01.2014, výklad, ktorý predkladá žalovaná, je preto neprípustný (m.m. rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 29. septembra 2015 sp. zn. 1Sžso 26/2014).

25. Na uvedenom právnom základe sa Najvyšší súd stotožnil so zrušovacím dôvodom krajského súdu.

V.

26. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovanej ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo vyššie uvedených rozhodnutiach (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1Sžso 26/2014, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od jeho obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A-24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská

republika č. A-48554/10 z 25.11.2014), postupom podľa § 220 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

27. O práve na náhradu trov súdneho konania súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo sa v tomto súdnom prieskume udialo. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku. V prípade iných trov konania úspešného žalobcu mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia. Nakoľko právna zástupkyňa úspešného žalobcu si svoje právo v zákonnej 3 - dňovej lehote uplatnila, a nakoľko zo súdneho spisu ďalej nevyplyva, že by žalobcovi vznikli ďalšie výdavky, ktoré by mali byť kryté náhradou trov konania, vychádzal Najvyšší súd iba z uplatneného nároku.

28. Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá:

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právna zástupkyňa žalobcu listom z 30.05.2014 v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vyčíslila a Najvyšší súd uznal:

1.1. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde

1.1.1. podanie odvolania (14) 1 úkon práv. pomoci 61,84 €

1.1.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 8,04 €

tzn. v celkovej sume: 69,88 €

29. Pôvodne požadovanú náhradu vo výške 134 € za jeden úkon právnej služby musel Najvyšší súd upraviť v zmysle § 11 ods. 4 veta druhá vyhl. č. 655/2004 Z. z.

Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti o spôsobe platby a účte právneho zástupcu nie sú obsiahnuté v súdnom spise.

30. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava sociálno-poistných vzťahov vychádza z verejnoprávných vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

31. Záverom Najvyšší súd dáva do pozornosti krajského súdu, že toto konanie je súdnym konaním vo veci sociálneho poistenia. Na uvedenom základe nebolo možné žalobcovi priznať aj náhradu zaplatených súdnych poplatkov voči žalovanej.

Podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach zdravotného poistenia, sociálneho poistenia a sociálneho zabezpečenia, starobného dôchodkového sporenia, doplnkového dôchodkového sporenia, štátnych sociálnych dávok, peňažných príspevkov na kompenzáciu sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia, preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím so sprievodcom, parkovacieho preukazu pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím, sociálnych služieb, 3b) aktívnych opatrení na trhu práce 3c) a poskytovania zdravotnej starostlivosti.

Podľa § 11 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. poplatok sa vráti, ak ho zaplatil ten, kto nebol povinný platiť alebo kto ho zaplatil na základe nesprávneho rozhodnutia súdu. Poplatok sa taktiež vráti, ak súd vráti návrh navrhovateľovi pre nedostatok právomoci. Poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti sa vráti, ak bola námietka zaujatosti uplatnená odôvodnene; ak poplatok v takomto prípade ešte nebol zaplatený, súd uznesenie o uložení povinnosti zaplatiť poplatok zruší. O vrátení poplatku rozhodne i bez návrhu súd, ktorý bezdôvodne zaplatený poplatok prevzal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).